

שפת החיות

סיציליה

היה פעם רועה ששירת בנאמנות את בעליו. יום אחד, כששמר על העדר שמע פתאום רעש מוזר מהחורשה הקרובה. כשהתקרב לשם ראה שהדשא היבש והעלים עלו באש והתפשטו סביב לעץ ועל העץ ישב נחש ששרק בפחד. הרועה הבין שהנחש לא יוכל להינצל, כי הרוח נשבה בדיוק בכוון שלו וברור היה שהעץ ידלק עוד מעט. פתאום הוא שמע את הנחש קורא "הו, רועה, הצל אותי, הצל אותי משריפה". הרועה הושיט את המטה שלו מעל האש והנחש גלש סביב המטה וזחל אליו, ואחר כך לפף את עצמו סביב צווארו. הרועה התחיל לרעוד מפחד באומרו "איזה אדם ביש-מזל אני! האם הצלתי אותך כדי שתהרוג אותי?" אבל הנחש אמר שוב "אל תפחד, רק תביא אותי הביתה, אל אבא שלי שהוא מלך הנחשים!" הרועה פחד עדיין ואמר שאינו יכול לעזוב את העדר ללא שמירה אבל הנחש אמר שוב "אינך

צריך לדאוג לעדר. לא יקרה לו כאן שום רע. אבל לך איתי מהר כמה שרק תוכל." הרועה התחיל ללכת כשהוא סוחב את הנחש על צווארו ואחרי זמן מה הגיע לשער גדול עשוי מנחשים המתפתלים זה על זה. הרועה הביט בהפתעה אבל הנחש שעליו נתן שריקה חזקה, הנחשים התירו את עצמם והשער נפתח. "כשנבוא לביתו של אבי" אמר הנחש "הוא יציע לגמול לך במה שרק תרצה, זהב, כסף, אבנים יקרות והכל מה שיקר בעולם. אבל אל תיקח דבר מכל אלה. ביקש רק שתוכל להבין את שפת החיות. הוא בוודאי יסרב תחילה, אך אם תתעקש, ייתן לך זאת." הם הגיעו בקרוב לביתו של מלך הנחשים והזה פרץ בדמעות שמחה כשראה את הבת שלו, כי חשב שהיא כבר לא בחיים. "איפה היית?" שאל ברגע שיכול היה שוב לדבר, והיא הסבירה לו שנקלעה בדליקה ביער והרועה הציל אותה. המלך פנה לרועה ואמר "מה הגמול שתרצה על כך שהצלת את ילדתי?" "אנא, תאפשר לי להבין את שפת החיות" ענה הרועה "זה כל שארצה." המלך ענה "ידע כזה לא יועיל לך כי אם אאפשר

לך זאת ותספר על כך למישהו, תמות מיד. בקש ממני דבר מה אחר, ומה שרק תרצה אוכל לתת לך."

אך הרועה ענה "אדוני, עם תרצה לגמול לי על הצלת בתך, אנא, אפשר לי להבין את שפת החיות. אין לי צורך בשום דבר אחר" והוא פנה ללכת משם.

המלך קרא לו חזרה ואמר "אם שום דבר אחר לא יספק אותך, פתח את פיך" הרועה עשה כך והמלך ירק בפיו שלו ואחר כך אמר "כעת רוק לפי!" וכך הם ירקו זה לפיו של זה שלוש פעמים ובסוף אמר המלך "עכשיו תדע את שפת החיות. אך זכור: אם תספר למישהו על כך, תמות מיד."

הרועה התחיל לחזור לביתו ובעוברו ביער שמע והבין כל שצייצו הציפורים ודיברו הארנבות וכל חיה אחרת שפגש. כשחזר לעדר ראה שהוא רועה שם בשקט, ומאחר שהיה עייף נשכב על הארץ כדי לנוח. תוך כדי כך שמע שיחת שני עורבים, שישבו על האילן הקרוב ודיברו ביניהם "אילו הבחור הזה ידע ששם, איפה שהוא שוכב ישנו מרתף מלא כסף וזהב, מה היה עושה?"

כשהרועה שמע זאת, רץ מהר למעביד שלו וסיפר לו, וזה לקח מיד עגלה, שבר את דלתות המרתף

וביחד הוציאו את האוצר.

אך בעל הבית היה אדם ישר ונתן את הכל לרועה, באומרו "כל זה שלך. אלים נתנו לך זאת." הרועה

לקח את האוצר, בנה לעצמו בית, התחתן וחי בשקט ובאושר. כולם ידעו שהוא העשיר ביותר לא רק בכפרו אלא בסביבה כולה. היו להם בגדים ותכשיטים רבים, וגם חווה ובה צאן, בקר וסוסים.

יום אחד לפני החגים הוא אמר לאישתו "הכיני אוכל ושתייה לנשף גדול. נביא את הכל איתנו לחווה כדי לשמח את הרועים." האישה עשתה כפי שאמר לה. למחרת הם הלכו לחווה והוא אמר לעובדיו "בואו כולכם, אכלו ושתו ושמחו. אני אשמור במקומכם על העדרים הלילה." והוא יצא אל העדרים לבלות את הלילה איתם.

בחצות התקרבו זאבים לעדרים והכלבים נבחו כדי לגרשם. אבל הזאבים הציעו לכלבים "אולי נתנפל ביחד על העדרים ואז נאכל בשר גם אנחנו וגם אתם." והכלבים ענו "טוב מאוד. עכשיו יהיה לנו אוכל בשפע."

אך היה כלב אחד זקן כל כך שרק שתי שיניים נשארו לו בפה. הוא אמר "כל עוד יש לי עדיין שתי שיניים, לא אגרום לנזק לבעלי" ולא נתן לזאבים להתקרב.

כל זאת שמע והבין בעל החווה ולמחרת ציווה להרוג את כל הכלבים, פרט לזה הזקן. המשרתים השתוממו ושאלו אותו "אדוני, האם לא חבל?" אבל הוא עמד על שלו, וחזר הביתה עם אישתו. הם רכבו על סוסיהם, הבעל קדימה והאישה אחריו. הסוס הראשון קרא פתאום לסוסה עליה ישבה האישה "למה את איטית כל כך? בואי, תתקדמי קצת יותר מהר." והסוסה ענתה "לך קל כי אתה סוחר רק את הבעל שלנו, אבל עלי יושבת אישתו, שהיא כבדה פי שניים ממנו." כשהבעל שמע זאת פרץ בצחוק גדול. אישתו שאלה מה סיבה לשמחה זו, אך הוא ענה רק "משהו מצחיק נכנס לראשי."

האישה לא הסתפקה בכך ונדנדה לו שוב ושוב. אבל הוא שמר את פיו ואמר "עזבי, אני בעצמי לא יודע מדוע צחקתי." הם הגיעו הביתה, אבל היא עדיין לא ויתרה ושאלה שוב עד שאמר לה "דעי לך, אם אספר לך זאת, אמות מיד!" גם זה לא שכנע אותה, והיא המשיכה לנדנד לו ימים שלמים. בסוף הבעל קרא למשרת ואמר לו להכין ארון מתים ולשים אותו לפני הבית. וכשהארון עמד שם אמר לאישתו "עכשיו אשכב בארון ואז אספר לך מדוע צחקתי, ותהיה בטוחה שאמות מיד."

הוא נתן מבט האחרון על הסביבה אבל אז בא פתאום הכלב הזקן והתחיל ליילל למראה הבעל העומד למות. כשהוא ראה זאת אמר לאישתו "הביאי חתיכת לחם ותני לכלב. האישה זרקה לכלב פרוסת לחם אבל זה לא נגע בה ורק המשיך ליילל על בעליו.

באותו רגע יצא תרנגול מהלול, ראה את הלחם והתחיל לנקר בו. אז קרא הכלב "גרגרן שכמותך. איך אתה יכול לאכול כשבעלינו עומד למות." ענה לו התרנגול "שימות אם הוא כל כך טיפש. לי יש מאה נשים ואם אמצא גרגיר תירס אוכל אותו בעצמי גם אם הן רוצות בו. ואם מי מהן תעז לכעוס אתן לה שיעור משמעת במקורי. ולו יש רק אישה אחת ואינו יודע להחזיק אותה כפי שצריך." כשהאיש שמע זאת קם מהארון, לקח מקל בידו וקרא לאישתו באומרו "בואי, אספר לך מה שרצית לדעת" והתחיל להרביץ לה בכל כוחו כשהוא אומר עם כל מכה "לכן, לכן צחקתי!" מאז היא לא העזה יותר לשאול אותו אף פעם על הצחוק שלו.